

ския народъ, но една следъ друга обляни въ кърви и съ още побѣсенъ ревъ обръщаха гръбъ и хукваха въ безпорядкъ назадъ и надолу. Воеводата хвърчеше отъ група на група, окуражаваше и ободряваше своите момци, решени да мратъ и съ смъртта си да изкупятъ свободата на своя народъ.

Нови и все нови пълчища прииждатъ. Нови и нови кърви обливатъ турскитъ орди, но все нови и нови скъпи жертви даваше четата въ името на свободата на България.

Четата редѣше. Борците намаляваха, но устрема на животъ и вѣрата имъ въ свѣтлото бъдеще на българския народъ растѣше. И имъ даваше нови сили за борба срещу врага.

Вечерта бавно се спускаше надъ върха. Битката стихваше. Звучитъ на тржбата прозвучаха надъ склоноветъ на планината. Турцитъ даваха отбой.

Жаждата следъ това продължи-

телно и кърваво сражение караше четниците да дирятъ вода. Ботевъ разреши да идатъ на извора надъ с. Челопекъ, като заповѣда на Войновски съ една група да остане за охрана на позицията.

Не спалъ, не ялъ, жаденъ воеводата имаше една грижа—сигурността на четниците, за да могатъ следващия денъ да продължатъ борбата. Заедно съ своите помощници приседна задъ една скала и бавно се поведе разговоръ. Не отдѣхнали още, той се изправи отново да види дали нѣма нѣкаква опасностъ за четата. Но въ този мигъ пукна пушка и този който бѣше кумиръ за своите момци падна пронизанъ отъ вражески куршумъ, безъ да може и дума да изрече.

Балкантъ прибуленъ въ здрачъ, въковенъ стражъ на Родината пропи въ пазвитъ си кръвта на най-свидното свое чедо—Ботевъ, който живѣ и умрѣ за България!
Пиринъ Стояновъ

